

LEON DE WINTER

De wind en de regen

deden hun verwoestende werk toen ik,
met voor mij in zijn kinderwagen onze slapende
zoon, onze lieve, dappere Moos, de bus uitstapte.

De donkere wolken

die boven Amsterdam samenpakten, weerspiegelden
waarin onze samenleving zich op dat moment in de tijd
en ruimte bevond. Hoe anders is het nu ik dit schrijf?

Vanochtend is tot ons gekomen, het

STRALENDE

nieuws dat Osama
bin Laden, die nare,
akelige Osama bin
Laden door dat
geweldige Amerikaanse
leger, die weergaloze goede kracht,
dwars door het hoofd is geschoten en gestopt is met ademen.

Hoe futiel lijkt mijn zoektocht van enige weken geleden,

naar Stijloefeningen, van die Franse bloem,

**die o zo zachtaardige, naïeve Raymond Queneau?
En hoe futiel is nu de verachting die ik destijds voelde,**

het gevoel in de steek gelaten te zijn, toen ik met mijn

**slapende zoon langs de kille bouwputten van het ooit
door mij geliefde Amsterdam wandelde op weg naar de**

Openbare Bibliotheek, dat linkse bolwerk

waar de subsidiekraan dag en nacht open staat?

Het doet er allemaal niet meer toe.

**Want dit is de dag dat de jacht
van die lieve, dappere Texaanse**

GEWELDENAAAR

George W. Bush,

na tien angstige jaren
eindelijk ten einde is.

Het Kwaad is niet meer.

Hoe ver lijkt nu deze dag?

De wind speelde angstaanjagende

tonen op het orgel en begeleidde de duistere gang

van een vrouw die mij, argeloze liefhebber van de kunsten,
in haar web ving en vroeg, terwijl haar zwarte krulhaar op
haar hoofd kronkelde, of dit het postkantoor was.

Had ik hier met een moeselvrouw

te maken die mij het IJ in wilde schuiven?

Ik wist niet wat te doen en antwoordde haar,

naar waarheid (weer zo'n ingewikkeld begrip),

dat het postkantoor niet meer hier stond. En toen,

achter haar, een grijze auto...

In een FLITS

wist ik dat het goed mis was.

De vrouw deed haar hand in haar binnenzak
en ik – naïeve ik – rende voor mijn heilige leven
en dat van mijn slapende zoon. Wij ontkwamen.

Toen leek het dat jullie zouden winnen dichterbij dan ooit.

Maar weet dat onze adem

langer is, weet dat wij het leven

vereren zoals jullie de dood – en het leven,

dat heeft de toekomst, zoals nu

gelukkig weer eens blijkt –

O vreugde,

o duizelingwekkende

vreugde.

Een klein uur later

stond ik op het Bos

en Lommerplein.

De lucht was geklaard,

de zon was gaan schijnen.

Ik realiseerde

het toen

nog niet,

maar nu

weet ik

dat het

de hoop

was die

er gloorde

toen ik

die babyschoentjes kocht.